

Meerdere vragen o.a. over het gevaar van een zogenaamde "technologische lock-in."

Conventionele zonnepanelen halen slechts zo'n 20% van de energie uit zonlicht. Bij hybridepanelen (warmte en elektriciteit) is dit nu al zo'n 60%. Deze panelen zijn relatief erg duur en nog lang niet uitontwikkeld.

Warmtepompen kunnen heel goed gebruikmaken van de stroom en middelhoge temperatuur water die deze panelen opwekken (zeker als een speciaal koudemiddel wordt gebruikt dat geschikt is voor een hoger dan normale inlaattemperatuur.) Die hogere inlaattemperatuur heeft een sterk gunstig effect op de CoP van warmtepompen!

De warmte en stroom die zo op daken opgewekt wordt wellicht heel goed seizoensoverbruggend in enorme, gezamenlijk STES-tanks opgeslagen kunnen worden als deze tanks ingepast kunnen worden in of vlak naast de bebouwde opgeving. Dat vergt onderzoek, geschikte algoritmes, handzame software, planning en wellicht nieuwe wetgeving.

Is de overheid op de hoogte van het fenomeen "technologische lock-in?" Dat is het proces waarbij nieuwe technieken geen kans krijgen omdat bestaande, fundamenteel beperktere technieken zoals silicium solar-pv zo goedkoop worden (al dan niet door subsidieregelingen) dat de nieuwe, in potentie superieure technieken in de markt geen kans krijgen.

Ook pure zonnecollectoren worden niet meer gesubsidieerd volgens. Omdat deze techniek in het verleden niet rendabel bleek? Dat ligt dus mogelijk anders bij gebruik van gezamenlijke, seizoensoverbruggende warmteopslag in eerdergenoemde e STES-tanks.

Wat doet de overheid om technologische lock-ins te voorkomen? En wat doet de overheid om mogelijke technologische synergievoordelen (zoals centrale STES en grote warmtepompen, i.c.m warmte en/of hybride-opwekking op daken) een kans te geven?

En is het ook mogelijk om gezamenlijk op oppervlaktewater warmte en/of stroom op te wekken? Kan deze optie misschien verder gestroomlijnd worden?